O simptomatologie a pedagogiei

On Noiembrie 13, 2016

Mai întâi creează tu însuți, apoi învață-i pe alții.

Ştia - a avut deseori dureroasa ocazie să constate că oamenii afirmă cu răutate: *"Cine poate - creează; cine nu - învață pe alții"* . Dar Eisenstein nu s-a lăsat niciodată tulburat de asemenea meschinării, susținând cu calm: *"A învăța pe alții în cinematografie înseamnă astăzi încă, și în întregime, a crea."*

Nu era o vorbă goală. Cercetând activitatea pedagogică a lui Eisenstein, constatăm cu ușurință că predarea echivala, la el, cu studiul, cu găsirea unor noi soluții creatoare. Obiectul cursului său - o declară programatic - este pătrunderea în laboratorul de creație. Cursul său este și un prilej de cristalizare teoretică pentru artist.

Principiile sale pedagogice era foarte ferme. Nu suporta ca studenții să-și abandoneze propria personalitate prin mimetism. Se răstea la ei de câte ori surprindea o asemenea tendință: *"Ce-i asta? A-ți hotărât cu toții să vă aliniați pe scară din "Crucișătorul Potemkin?" Pe mine vreți să mă imitați?"*

El a urmărit acest principiu încă de la începutul muncii sale pedagogice. *

Leadership: Îți arăți preocuparea exclusivă pentru fenomenul *„ Cine poate - creează; cine nu - învață pe alții "*, reflectând aspirația către tot ce este greu de știut pe linia unei tendințe de apreciere a artei?

În miezul oricărui calcul uman și a oricărei proprietăți intelectuale, produse cu succes pe fondul formării unor calități generale care influențează în mod favorabil poziția de referință față de sarcinile impuse sau autoimpuse, există întotdeauna o personalitate. Rațională în esență, irațională față de un stimul exterior, personalitatea este anterioară oricărui mecanism de adaptare la construcții externe imaginative și sigură își creează propriile-i legi.

Personalitatea creatoare este interesantă prin tendința cu care abordează tema artei și a plăsmuirilor artistice din perspectiva unei întrebări: "Ce este important pentru mine să le transmit oamenilor"? Cum anume contribui eu la menținerea și îmbunătățirea poziției și a imaginii deținute, de creator al unui curent științific, dirijând procesul de finalizare al unei opere de artă către o ieșire din trenduri?

Personalitatea nu reprezintă doar indiciul unui prilej de cristalizare teoretică și practică a unei viziuni - după care îți rămâne puțin de făcut în fața a ceea ce se petrece în lumea din jur. Ci, de foarte multe ori, ea este o consecință a preocupării exclusive pentru fenomenul *„Cine poate - creează; cine nu - învață pe alții"* , reflectând aspirația către tot ce este greu de știut și mult mai greu de interpretat.

A fi un creator vizează acea latură a personalității care adună constant informații și vede totul din mai multe perspective. Iar a învăța pe alții nu este o minune a creației, nu este o călătorie în meandrele creației, nu este un joc al pulsațiilor umane, între vis și realitate, ci de cele mai multe ori se dovedește a fi o formă copierii, a mimetismului excesiv întreținut prin folosirea unor metode perimate, cu rezultate slabe sau nefaste.

Arta care face dintr-un creator un pedagog vizează acea componentă a personalității care întreține relația dintre proiecțiile imaginative ale unei lumi posibile dincolo de cunoștințele altor oameni și o explorare a sinelui din perspectiva rigorii de a defini o nouă realitate.

Este același viciu profesoral, întâlnit frecvent la cei cu înalte grade de calificare (și credibilitate), cei care fără a descoperi ei înșiși vreun principiu sau concept își arată întotdeauna disponibilitatea de a prezenta fragmente (capitole întregi) din operele intelectuale ale adevăraților creatori.

Leadershipul, pe parcursul mai multor stadii de evoluție a cunoașterii, se supune evaluării impactului unei creații asupra dinamicii procesului de creație promovat, asupra viziunii integratoare asupra procesului de producție a rezultatelor obținute prin încordarea spiritului inventiv.

Liderii cei mai buni, nelimitându-se la condițiile învățării autodirijate, se conduc după îndemnul care asigură unitatea lecției referitoare la iscusința de a intra în relație cu oamenii: *„Mai întâi creează tu însuți, apoi învață-i pe alții."*

Leadershipul este mai întâi de toate urmarea pătrunderii în laboratorul de creație, apoi un prilej de cristalizare teoretică a unor metode, norme și principii orientative pentru viitorii „artiști". Şi, în final, devine rezultatul abordării minuțioase a complexității fiecărui aspect de dezvoltare care ar duce în mod evident la o concluzie diferită de cele enunțate anterior.

A fi un bun pedagog înseamnă să-i înveți pe oameni ce înseamnă arta prin proiectarea propriei lor persoane în spațiul unei realități care nu seamănă cu alta, fiindcă pe neașteptate această realitate poate deveni imprevizibilă.

O simptomatologie a pedagogiei aduce în prim plan totalitatea manifestărilor tale intelectuale care permit diagnosticarea unui stil de predare a propriilor teorii și diferențierea lor de alte modele de creație, încât să fii de neînvins cu precădere în tendința: "Cine poate – creează".

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-simptomatologie-a-pedagogiei.html